

284
годарностите и благословиите на прокажените. Отиваше в манастиря и се предаваше на молитви. Със жесток пост и сурови лишения тя измъчваше тялото си, за да възвиси своя дух до чистотата на безплътието. В горещите дни не се прибираше на сянка, зиме живееше в незатоплена килия. Ядеше колкото да не умре от глад. Пиеше вода, колкото можеше по-рядко. Затваряше очи за отмора, само няколко часа на в денонщието.

Винаги, когато се прибираше в самотната си килия, тя намираше оставено, връз сламеника на който спеше, по някакво послание, изпратено от грешния свят. Този път тя намери три свитъка, пристигнали от различни краища на земята, чрез верни гончии, които не бяха пожалили труд, за да предадат по-скоро посланията на господарите си.

Първото бе от венгерския крал. С изписани на копринена хартия слова, той викаше дъщеря си в Пеща, като я молеше да прибере децата си от разните манастири, където ги бе дала за отглеждане, и да ги отведе при дядо им, който ги милееше и искаше да ги отгледа в своя двор като им даде почит достойна за рода им.

Елсавета скъса хартията на безброй дребни парченца.

Второто послание, написано връз бомбицин, бе от българската царица Анна, която закланаше сестра си да се прибере с децата си в Търнов, където ще намери всичката почит и обич, която заслужава. Анна я уверяваше, че съдбата ѝ е твърде близка до сърцата им и, че ще сторят всичко, за да я възнаградят за праживяните страдания.

Монахинята — терциерка от ордена на свети Франциск Асизки, поклати глава и въздъхна. Писмото от България ѝ тиде при посланието от Унгария.

Третото писмо беше от самия Хайрих Распе. Тя дълго гледа поразен подписа на девера си, без да може да повярва на очите си.

Графът се разкайваше с горчиви слова за стореното, молеше я да му прости и я викаше обратно във Вартбург, където всички я чакаха с натърпение и копнеж. Знатни женихи се бяха обадили за ръката ѝ, тя